

17- Allah'a abd ve asker olmak, öyle lezzetli bir şereftir ki tarif edilmez.

Allah'a abd ve asker olmak, öyle lezzetli bir şereftir ki tarif edilmez.

Vazife ise yalnız, bir asker gibi Allah namına işlemeli, başlamalı. Ve Allah hesabıyla vermeli ve almalı. Ve izni ve kanunu dairesinde hareket etmeli, sükûnet bulmalı.

Allah'a abd ve asker olmak, öyle **lezzetli, öyle derin bir şereftir** ki insan onu tattığında artık başka hiçbir izzet aramaz. Çünkü sen öyle bir **Sultan'a kulsun ki**; mülkü ezelden ebede uzanır, kudreti zerreden galaksilere kadar hükmeder, rahmeti bütün varlığı kuşatır. Böyle bir Sultan'ın kulu olmak; başıboşluğun karanlığından çıkıp, sonsuz bir himayenin altına girmektir. İnsan dünyada kimi zaman küçülür, ezilir, yorulur; fakat Allah'ın kulu olduğunu hatırladığı anda, kalbi doğrulur, ruhu ayağa kalkar.

Sen öyle bir Sultan'ın askerisin ki; emriyle güneş doğar, izniyle yaprak düşer, iradesiyle kalbin atar. O'nun askerliği, emanete sadakat göstermek ve istikametten ayrılmamaktır. Bu askerlikte korku yoktur; çünkü arkası sonsuz kudret tutar. Yalnızlık yoktur; çünkü her an seninle olan bir Rabbin vardır.

Öyle lezzetli....

Bu lezzeti alanlar, öyle **derin ve hakikî bir kulluğa ermişlerdir ki**, bizim "nasıl dayanıyor?" diye baktığımız şey, onlara göre "nasıl bırakılır?" hâline gelmiştir. Çünkü burada mesele zorlanmak değil; **tatmaktır**.

Meselâ **İmam-ı Âzam Ebû Hanîfe**... Geceleri sabahlara kadar namaz kılardı. Bizim horul horul uyuduğumuz, yatağın en tatlı geldiği vakitlerde o secdeden secdeye geçirdi. Biz dışarıdan bakınca hayret ederiz: "Bir insan sabaha kadar nasıl namaz kılar?" diye sorarız. Çünkü biz ibadeti **yük** zannediyoruz; o ise **lezzet** olarak yaşıyordu.

Hâlbuki hakikat şudur: Lezzet yoksa insan bir saat bile zor dayanır; lezzet varsa saatler dakikaya dönüşür. Nasıl ki bir insan sevdiği bir mecliste zamanın nasıl geçtiğini fark etmez,

nasıl ki çok sevdiği bir işle geceyi unuttur... İşte İmam-ı Âzam için de namaz böyleydi. O, Allah'a abd olmanın **izzetini**, asker olmanın **huzurunu** tatmıştı.

Biz ona bakıp "Bu nasıl yapıyor?" deriz. Ama o bizi görseydi, muhtemelen şöyle derdi: "Bunlara ne olmuş ki, bu kadar büyük bir lezzetten mahrum kalmışlar?"

Çünkü mesele güç meselesi değildir. İnsan sevdiği şeyde yorulmaz. Yoruluyorsa, sevgi yoktur; lezzet yoktur. İbadet ağır geliyorsa, bu ibadetin değil; **bizim kalbimizin nasipsizliğidir**. İşte bu yüzden Allah'a abd ve asker olmak, zor bir vazife değil; **tadı alınmadıkça anlaşılamayan bir nimettir**.

Alan bırakmaz. Bırakan ise, henüz tatmamıştır.

Şereftir ki

Bu **şeref** ve **izzet** kelimesini en sarsıcı şekilde yaşayanlardan biri de Hz. **Ömer bin Hattab**'tır.

Kudüs'ün anahtarlarını teslim almaya giderken, yanında ne bir saltanat alayı vardı ne de ihtişamlı bir ordu. Bir deve vardı; bir de o deveyi **kölesiyle dönüşümlü** kullanan bir halife... Yolda nöbetleşe biniyorlardı. Kudüs'e yaklaştıklarında deveye binme sırası köleye geldi. Köle edep içinde dedi ki: "**Siz halifesiniz, siz binin ki İslam'ın heybeti ve izzeti görünsün.**"

İşte o anda Hz. Ömer'in ağzından dökülen söz, asırları aşan bir ölçü oldu: "**Allah bizi İslam ile aziz kılmıştır. Bundan başka izzet aramam.**"

Bu cümle şunu haykırıyordu:

- İzzet makamda değil, **kulluktur**.
- Heybet saltanatta değil, **istikamettedir**.
- Şeref, insanların bakışında değil, **Allah'ın rızasındadır**.

Hız. Ömer deveye binmedi; çünkü o izzeti yükseltmek için **şekle değil, hakikate** bakıyordu. İslam'ın izzetini göstermek, devede kimin oturduğuyla değil; **kalpte kimin sultan olduğuyla** olurdu.

Biz bugün çoğu zaman izzeti görünürde arıyoruz. O ise izzeti bulmuştu; kaybetmemek için sade yaşıyordu. İşte Allah'a abd ve asker olmanın **tarifsiz şerefi** budur:

İnsanı küçültmez, büyütür; baş eğdirmez, **dik tutar**; dünyada sade kılar, ama **hakikat önünde sultan yapar**.

Rabia el-Adeviyye için ibadet ne korkuydu ne menfaat. "Ben Allah'a ne cehennem korkusuyla ne cennet arzusu ile ibadet ediyorum; **O'nu sevdiğim için ibadet ediyorum**"

dedi. Bu söz, lezzetin zirvesidir. Çünkü menfaat bitince ibadet biter; sevgi varsa ibadet **sonsuzlaşır**.

Ali bin Ebu Talib savaş meydanında ayağına saplanan oku çıkarttırmak için namaza durur. Namaz bitince ok çıkarılmıştır; fark etmez bile. Sorulduğunda şu mânâ çıkar: **Lezzet acıyı unutturmuştur**. Biz küçük bir ağrıya ibadeti terk ederiz; o, ibadetteyken ağrıyı terk etmiştir. Çünkü namaz onun için vazife değil, **vuslattı**.

Abdullah bin Mesud'un vücudu zayıftı, bacakları inceydi. Bir gün sahabeler bacaklarına gülünce Efendimiz (asm) buyurdu ki: "Onlar mizan terazisinde Uhud Dağı'ndan daha ağırdır." Çünkü şeref bedende değil; **Allah katındaki değerdedir**. İzzet kasla değil, kulluktur.

Bu **lezzet** ve **şeref** meselesini, çağımıza en berrak şekilde taşıyan isimlerden biri de Üstadımız **Bediüzzaman Said Nursî**'dir. Onun hayatı, Allah'a abd ve asker olmanın **sözle değil, bedelle yaşanmış hâlidir**.

Bediüzzaman yıllarca **zindanlarda**, sürgünlerde, zehirlenmeler arasında yaşadı. En rahat bir hayatı seçebilirdi; ilmiyle, zekâsıyla makam ve şöhret kapıları sonuna kadar açıktı. Ama o hepsini elinin tersiyle itti. Çünkü izzeti makamda değil, **kullukta** bulmuştu. Kendisine yapılan zulümler karşısında şikâyet etmedi; "Benim vazifem hizmettir, netice Allah'a aittir" dedi. İşte bu söz, askerlik şuurunun ta kendisidir.

Talebeleri sorardı: "Üstadım, bunca çileye nasıl dayanıyorsunuz?" Onun cevabı dikkat çekicidir: "**Bu hizmette öyle bir mânevî lezzet var ki, bütün sıkıntıları eritiyor.**" Yani çektiği şey ona göre çile değil; **izzetli bir vazifeydi**. Biz dışarıdan bakıp "Bu nasıl hayat?" deriz. O ise o hayata bakıp "Bundan daha şerefli ne olabilir?" diyordu.

Barla'da, Isparta'da, Emirdağ'da **tek başına**, kimsesiz, hasta ve yaşlı hâliyle geceleri ibadetle, gündüzleri iman hizmetiyle geçirdi. Talebelerine şunu söylerdi: "Ben dünyadan lezzet almadım; **iman hizmetindeki lezzet bana kâfidir.**" Bu söz, İmam-ı Âzam'ın gece ibadetindeki sırla aynıdır: **Lezzet varsa yük yoktur**.

Bir başka yerde der ki: "**Allah'ı tanıyan**, zindanlarda olsa da **sarayda gibidir**; **Allah'ı tanımayan** ise saraylarda olsa da **zindandadır.**"

Çünkü zindan, duvarlardan ibaret değildir; asıl zindan **kalbin karanlığıdır**. Allah'ı tanıyanın kalbi nurludur; dar yerde genişlik bulur, yalnızlıkta ünsiyet bulur, mahrumiyette zenginlik bulur. Demir kapılar onu boğmaz; çünkü **Rabbine açılan bir kapısı vardır**.

Allah'ı tanımayan ise serbesttir ama huzursuzdur; imkân içindedir ama fakirdir; kalabalıktadır ama yapayalnızdır. Çünkü kalbi **sahipsiz**, ruhu **dayanaksızdır**. Saraylar onu rahatlatmaz; zira içindeki boşluk doldurulmamıştır.

İşte bu yüzden hakikat şudur: Zindan, imanla **medrese** olur; sürgün, kullukla **şeref** olur; çile, marifetle **lezzet** olur. Ve insan anlar ki: **Hürriyet kapıda değil, marifettedir. İzzet**

makamda değil, kulluktur.

Vazife ise yalnız, bir asker gibi Allah namına işlemeli, başlamalı. Ve Allah hesabıyla vermeli ve almalı. Ve izni ve kanunu dairesinde hareket etmeli, sükûnet bulmalı.

Vazife ise karmaşık değildir. Bir asker gibi, **Allah namına işlemeli**, her işe O'nun adıyla başlamalısın. Verirken de alırken de **Allah hesabını gözetmeli**, kazancını, sözünü, niyetini bu ölçüye bağlamalısın. İzinsiz adım atmadığında, kanunun dışına çıkmadığında; ruhun dağılmaz, kalbin yorulmaz, **sükûnet seni bulur**.

Çünkü emre giren kaybolmaz, emre giren küçülmez. Bilakis emre giren, **en büyük Sultan'ın himayesine girer**. İşte bu yüzden Allah'a abd ve asker olmak; yük değil, zincir değil, bir mahrumiyet değil... **tarifsiz bir izzet, derin bir huzur ve ebedî bir şereftir**.